

Advent IV. vasárnapja. Kismisére.

Karácsony-várás

K.K.T. Most, amikor a természet téli álmát alussza, a keresztény ember szívében új életnek hajnalhasadása pirkad, mikor a napok rövidek és ködösek, lelkünkkel egy feljövő nap fénysugarait üdvözöljük, és amíg odakint zord szelek fújdognak, érző emberi lelkünkben a szeretet melege kezd mind jobban és jobban hevíteni bennünket. Karácsony közeledik és a hívő keresztény embert ilyenkor egy szavakkal ki nem fejezhető érzés tölti be, a karácsonyvárás, a Krisztus-várás szent érzése. Mert a várakozás kellemes is lehet, a várt valaki vagy valami számunkra jó, örömet hozó.

Az ószövetségi szentírás megható szavakkal írja le, hogyan várták haza az öreg Tóbiás és felesége messze idegenből hazatérő fiukat amint fogságba kerül. A pogány környezetben is távortartja magát a bálványimádástól. A pogányok üldözik a vallásos gyakorlatban, ezért csak titkon imádkozhat, és éjnek idején titokban részesítheti vallásos temetésben a megholtakat. Megvakul, s mikor ránehezednek az ínséges napok, egyetlen fiát elküldi messze földön élő rokonához, hogy a kölcsönadott pénzt visszakerje tőle. Mivel a fiú késett, s a jelzett időre nem érkezett meg, édesanyja minden nap kimegy a közeli dombmagaslatra, ahonnan belátja a messzi vidéket, és könnyes szemével keresi, kutatja, nem jön-e már az ő fia. Amint ezek az öreg szülők aggódva számlálták a napokat, míg gyermekük hazaérkezett, úgy vagyunk mi is karácsony előtt. A felnőtt gyakrabban néz bele a naptárba, a kisgyermek pedig ujjain számolja, hányszor kell még lefeküdni, amíg jön a Jézuska. A karácsonyt mindenki várja, gyermek, felnőtt, gazdag és szegény egyaránt.

Mit várnak a gyermekek a karácsonytól? Azt a megbecsülést és szeretetet várják, amit Jézus gyermekké születésével szerzett meg számunkra. A karácsonyfa cukorkája, aranyos diója és a többi ajándék, amit ilyenkor kapnak, azt jelenti, hogy a gyermek értékét és megbecsülését Jézus hozta az égből.

Mit várnak a felnőttek a karácsonytól? Ők már igényesebbek, nem elégednek meg kisebb, mulandó értékű ajándékkal. Várják, várnuk kell azt az ajándékot, melyet az első karácsonyi éjszakán az angyal közölt a földdel: Békesség a földön a jóakarató embereknek. A felnőtt várja ezt az ajándékot, a szív békéjének, a család, a község békéjének ajándékát. És nem elégszik meg azzal, hogy várja, hanem munkálkodik is érte, hogy megkapja. De a karácsony nemcsak az ajándékvárás, hanem elsősorban az

ajándékosztás napja. Az első karácsonykor maga a mennyei atya mutatta ezt meg, amikor a legszebb, a legnagyobb ajándékot adta, hiszen úgy szerette e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki Benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen. Karácsonykor a kis Jézust illeti meg elsősorban az ajándék, mert neki van születésnapja. Mit vihetnénk? Aranyra, ezüstre nincs szüksége, hiszen övé az egész világ. Ami tőlünk telik, tiszta, Istennel, emberrel megbékélt szívünket, gondjainkat, örömeinket vigyük el neki. És hívjuk: Jöjj el édes Üdvözítőnk karácsony szent napján és egész életünkben légy te a mi vendégünk, hogy egyszer majd mi is a te vendégeid lehessünk mindörökre. Ámen.

Kőröstarján, 1965. december 19.

Tóttlek, 1978. december 24.

1982. december 19.